

Publicerad 2008-02-07 19:38 av emz

Slobodan och Maja del 3

Jag suger det sista nikotinet ur min sista cigarett. Mitt hjärta värker, Slobodan. Vet du det? Vet du hur ont det gör? Hur mycket jag gråter i min kudde när jag ska sova? Det vet du förmodligen. För du vet hur mycket jag älskar dig, det vet jag att du vet Slobodan. Men det gör ont ändå, det hjälper inte att jag vet att du älskar mig med. Du är flera hundra mil bort.

Det är en vecka sedan de hämtade honom. Men jag har inte riktigt smält det än. Jag kommer på mig själv med att slå hans nummer. Ringa honom, föreslå om vi ska ses. Men så kommer jag på det. Det är som om någon slår mig hårt i magen. Jag saknar honom.

Han är tillbaks nu. Där han föddes. Där hans familj är. Han vill inte vara där, men han måste, och han har inget val. Det är så det är.

Det värsta är, att jag är med barn. Jag väntar vårt barn, mitt och Slobodans. Jag heter Maja, och är sexton år. Om åtta månader är vi två, men egentligen ska vi vara tre.

Jag orkar inte. Min hjärna är svullen och dunkar innanför mitt pannben. Jag har legat i min säng i flera timmar. Inte gjort annat än att gråta. Varför var de tvungna att skicka tillbaks honom? Om bara det hade vetat att jag var gravid, då hade de låtit honom stanna. Men det visste det inte. Jag visste inget. Och inte Slobodan heller. Fan. Fan. Fan. Min blick är grumlig. Jag orkar inte mer. Jag måste döva smärtan.

Jag vaknar till. Kan inte röra mig. Är jag fastspänd? Försöker komma loss, men en röst från långt borta ifrån att jag ska ligga stilla. Att jag ska vila. Att allt kommer bli bra. Jag tvivlar, men slutar spjärna emot.

De var tvungna att magpumpa mig. Jag fick ett eget rum. En doktor kom in när jag legat där vaken i vad som kändes som timmar.

- Jag är ledsen, sa han.

- Ledsen, varför är du ledsen? Det är fantamig JAG som är ledsen!, skrek jag åt honom.

- Jag kanske ska komma tillbaks lite senare...

Han lät uppriktigt bekymrad.

- Jag vill inte vara här senare. Jag är här nu, sen vill jag hem. Punkt slut.

- Okej, men innan du får åka hem måste jag berätta något.

- Men vad väntar du på?!

Jag orkade inte vara kvar här. De såg ner på en. Precis som de tyckte synd om en men mer på ett \"stackars lilla olyckliga flicka som försökte ta sitt liv\"-sätt. Jag hatade det. Jag hatade alla. Jag hatade att vara ensam. Men jag hatade att bli nervärderad ännu mer.

- Jag är ledsen Maja, men ditt barn dog.

Hela världen rasade. Inte nog med att jag förlorat Slobodan. Nu hade jag förlorat vårt barn med. Det enda jag hade kvar från honom.

Det här var droppen. Nu skulle jag definitivt få slut på detta. Jag började tänka på vilken bro som var bäst.
Till slut beslöt jag mig för Hammarbäckskajen. Den hade en fin utsikt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren emz med Poeter.se id #16592 innehar upphovsrätten